

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 393

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 iunie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 309 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947.....	2–3
Decizia nr. 314 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei.....	4–6
Decizia nr. 332 din 10 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011 privind prorogarea unor termene	6–8
Decizia nr. 347 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	8–10
Decizia nr. 380 din 26 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și 50 ¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	10–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
127. — Ordin al ministrului delegat pentru administrație pentru modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 294/2009 privind acordarea titlului de parc industrial Societății Comerciale „Allianso Business Park” — S.R.L.....	13–14
ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
71. — Decizie privind aprobarea modelului de Certificat de participare la cursurile de instruire realizate de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 309**

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, excepție ridicată de Victor Cantaragiu în Dosarul nr. 801/104/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 359D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției, Victor Cantaragiu, a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că aspectele invocate de autorul excepției nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci privesc probleme de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 801/104/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, excepție ridicată de Victor Cantaragiu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Olt.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Legea nr. 290/2003, astfel cum este aplicată, este discriminatorie în ceea ce privește cuantumul extrem de mic al despăgubirilor acordate, în raport cu cele stabilite conform Legii nr. 10/2001 și Legii nr. 247/2005 pentru proprietățile imobiliare intravilane similare și care nu pot fi restituite în natură.

În acest context, arată că, prin aplicarea acestor legi, cetățenii români care au fost persecutați în egală măsură și sunt îndreptățiți a fi despăgubiți sunt împărțiți în două categorii. Astfel, celor care au avut imobile intravilane pe teritoriul actual al țării noastre li se acordă despăgubiri integrale, la valoarea de piață și neplafonate, în timp ce foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora din Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța li se acordă doar despăgubiri parțiale, la valoarea de patrimoniu și plafonate, adică aproape simbolice.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că autorul excepției își motivează excepția prin comparație cu alte categorii de subiecte, cărora le este aplicată o altă reglementare juridică și care nu se află într-o situație absolut identică. De asemenea, apreciază că limitarea cuantumului despăgubirilor, în contextul în care nu poate fi vorba de o reparație în natură, constituie atributul suveran al legiuitorului, fiind compatibilă cu principiul egalității și nediscriminării cetățenilor în fața legii, în măsura în care se aplică unitar, egal și echitabil față de toate subiectele vizate prin actul normativ în discuție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Legii nr. 290/2003 sunt constituționale, fiind în deplină concordanță

cu dispozițiile art. 16 din Constituție. Mai mult, arată că instituirea acordării de despăgubiri sau compensații reprezintă rezultatul opțiunii legiuitorului, care poate decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația anterioară.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, în integralitatea sa, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 14 iulie 2003.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la susținerea autorului acesteia potrivit căreia, deși Legea nr. 290/2003, precum și legile nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri

adiacente, au ca obiectiv repararea unor nedreptăți și un conținut normativ similar, aceste acte normative reglementează diferit modul de acordare a despăgubirilor pentru persoanele îndreptățite.

În acest context, Curtea constată că, în speță, nu se poate pune problema încălcării principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât actul normativ criticat nu instituie un tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflate în situații identice, ci se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale.

Curtea a stabilit că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit.

Ca atare, tratamentul juridic diferit aplicat persoanelor care intră sub incidența Legii nr. 290/2003, în comparație cu persoanele cărora li se aplică prevederile Legii nr. 10/2001 sau Legea nr. 247/2005, se bazează pe situațiile diferite în care se află acestea. Așa fiind, având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 290/2003, și anume acordarea de despăgubiri sau compensații pentru bunurile imobile avute în proprietate în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, și pentru recoltele neculese din anul 1940, precum și reglementarea condițiilor de acordare a măsurilor reparatorii, sub aspectul persoanelor îndreptățite, Curtea constată că reglementarea criticată nu aduce atingere principiului constituțional consacrat de art. 16.

De altfel, referitor la cuantumul despăgubirilor acordate persoanelor îndreptățite, în jurisprudența sa în materie, precum Decizia nr. 219 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 14 aprilie 2011, Curtea a statuat că aceasta se referă la o soluție legislativă care corespunde unei opțiuni politice ce ține de competența legiuitorului, nefiind o problemă de contencios constituțional, deoarece este dreptul suveran al legiuitorului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește prin lege.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, excepție ridicată de Victor Cantaragiu în Dosarul nr. 801/104/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 314

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2,
art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei, excepție ridicată de Adriana Aurelia Sâmbouan în Dosarul nr. 1.481/323/R/2010 al Judecătoriei Târnăveni și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 499D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea civilă din 31 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.481/323/R/2010, **Judecătoria Târnăveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei**, excepție ridicată de Adriana Aurelia Sâmbouan într-o cauză având ca obiect „contestare paternitate și stabilire paternitate”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin Decizia Curții Constituționale nr. 349/2001 s-a constatat că prevederile art. 54 alin. 2 din Codul familiei sunt neconstituționale în măsura în care acest text nu recunoaște decât tatălui, iar nu și mamei și copilului născut în timpul căsătoriei, dreptul de a porni acțiunea în tăgăduirea paternității. Pentru aceleași considerente reținute în această decizie, apreciază că sunt neconstituționale și prevederile art. 53 alin. 2, art. 54 și art. 58 din Codul familiei, prin care se interzice admiterea unei acțiuni în constatarea stării civile a copilului din căsătorie, reglementări care „prejudiciază grav drepturile unui copil din căsătorie comparativ cu unul din afara căsătoriei, care își poate stabili filiația normală și reală față de părintele firesc, și nu față de cel «obligatoriu», și anume, soțul mamei.”

Autorul excepției consideră că textele legale criticate contravin și normei constituționale consacrate prin art. 20, raportat la dispozițiile art. 6 și art. 8 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind totodată în contradicție și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în Cauza *Kroon și alții contra Olandei*, din 1994, a decis că interdicția instituită de legea națională femeii căsătorite de a tăgădui paternitatea soțului este contrară art. 8 din Convenție, care reglementează dreptul la respectarea vieții private și de familie.

În final, arată că textele legale criticate sunt în contradicție și cu prevederile art. 2 și următoarele din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, potrivit cărora copilul are dreptul să fie crescut în condiții care să permită dezvoltarea sa fizică și morală, iar toate măsurile luate privind copiii trebuie să se subordoneze cu prioritate principiului interesului superior al copilului.

Judecătoria Târnăveni consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, dat fiind că nu se poate reține existența unei egalități între soțul mamei și ceilalți bărbați, instituirea acestei prezumții având incontestabile rațiuni în ideea de protecție a ordinii publice și a bunelor moravuri.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei, care au următorul conținut:

— Art. 53 alin. 2: „Copilul născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei are ca tată pe fostul soț al mamei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei și nașterea sa a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie.”;

— Art. 54: „Paternitatea poate fi tăgăduită, dacă este cu neputință ca soțul mamei să fie tatăl copilului.

Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de oricare dintre soți, precum și de către copil; ea poate fi continuată de moștenitori.

Acțiunea se introduce de către soțul mamei împotriva copilului; dacă acesta este decedat, acțiunea se pornește împotriva mamei sale.

Mama sau copilul introduce acțiunea împotriva soțului mamei; dacă acesta este decedat, acțiunea se pornește împotriva moștenitorilor lui.

Dacă titularul acțiunii este pus sub interdicție, acțiunea va putea fi pornită de tutore.

Mama copilului va fi citată în toate cazurile în care nu formulează ea însăși acțiunea.”;

— Art. 55: „*Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Pentru soțul mamei, termenul curge de la data la care a luat cunoștință de nașterea copilului.*

Dacă acțiunea nu a fost introdusă în timpul minorității copilului, acesta o poate porni într-un termen de 3 ani de la data majoratului său.

Reclamantul poate fi repus în termen, în condițiile legii.”;

— Art.58: „*Recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoană interesată.*

Dacă recunoașterea este contestată de mamă, de cel recunoscut sau de descendenții acestuia, dovada paternității este în sarcina autorului recunoașterii sau a moștenitorilor săi.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 26 alin. (2) referitor la viața intimă, familială și privată și art. 49 alin. (1) referitor la protecția copiilor și a tinerilor.

Curtea constată că, ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei a fost abrogată prin art. 230 lit. m) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, iar soluția legislativă criticată a fost parțial preluată în cuprinsul noului act normativ, în capitolul II intitulat „Filiația”.

Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a decis că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate, aplicabile în litigiul dedus judecătii, pot fi examinate potrivit principiului *tempus regit actum*, Curtea urmează să examineze constituționalitatea prevederilor din Codul familiei cu care a fost sesizată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 349 din 19 decembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 10 aprilie 2002, a statuat că prevederile art. 54 alin. 2 din Codul familiei sunt neconstituționale în măsura în care nu recunosc decât tatălui, iar nu și mamei și copilului născut în timpul căsătoriei, dreptul de a porni acțiunea în tăgăduirea paternității.

Ca urmare a pronunțării acestei decizii, textul de lege constatat neconstituțional a fost modificat de legiuitor în sensul că acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de oricare dintre soți, precum și de către copil, ea putând fi continuată de moștenitori.

Această reglementare se regăsește și în cuprinsul Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, în cuprinsul art. 429 potrivit căruia „*Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de soțul mamei, de mamă, de tatăl biologic, precum și de copil. Ea poate fi pornită sau, după caz, continuată și de moștenitorii acestora, în condițiile legii.*”

Prin aceeași decizie mai sus menționată, Curtea a statuat și că prevederile art. 53 din Codul familiei sunt constituționale. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a decis în mod constant că principiul egalității implică un tratament juridic egal pentru toți cetățenii aflați în situații egale. Curtea a reținut că „nu s-ar putea susține existența unei egalități între soțul mamei și ceilalți bărbați, din punctul de vedere care aici interesează, iar instituirea prezumției de paternitate în favoarea primului nu contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție”. Totodată, Curtea a constatat că instituirea acestei prezumții are puternice și incontestabile rațiuni în ideea de protecție a ordinii publice și a bunelor moravuri, ceea ce face ca prevederile art. 53 din Codul familiei să nu contravină dispozițiilor referitoare la viața intimă, familială și privată, a celor privind familia sau a celor referitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Totodată, prin Decizia nr. 1.554 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 10 februarie 2011, Curtea a reținut că stabilirea filiației față de tată diferă în cazul copilului din căsătorie față de cazul copilului din afara căsătoriei. Astfel, paternitatea din căsătorie se stabilește prin aplicarea prezumției de paternitate, reglementată în art. 53 din Codul familiei, potrivit căruia „*copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei*”, în timp ce paternitatea din afara căsătoriei se poate stabili fie prin recunoașterea voluntară din partea pretinsului tată, fie prin acțiune în justiție pentru stabilirea paternității.

Prevederile art. 58 din Codul familiei se referă la recunoașterea paternității copilului din afara căsătoriei, care poate fi contestată de orice persoană interesată.

Recunoașterea de paternitate este atât o mărturisire, prin care un bărbat declară că un copil este al său, cât și un act juridic, care creează legătura de filiație dintre tată și copil, act juridic ce poate fi contestat atunci când nu corespunde adevărului. Legiuitorul a conferit calitate procesuală activă tuturor persoanelor care dovedesc un interes patrimonial sau nepatrimonial, tocmai pentru a apăra interesul minorului de a avea o stare civilă conformă cu realitatea.

Ca atare, din acest punct de vedere, Curtea a constatat că nu există nicio discriminare între copiii din căsătorie și cei din afara căsătoriei, deoarece, astfel cum este reglementată, în mod specific, tăgăda de paternitate, care are ca obiect răsturnarea prezumției de paternitate, este necesară și reglementarea contestării recunoașterii paternității din afara căsătoriei, în ambele cazuri urmărindu-se stabilirea paternității conforme cu realitatea, fără nicio discriminare între copiii din căsătorie și cei din afara căsătoriei.

În acest context, Curtea a constatat, în jurisprudența sa constantă, că legiuitorul trebuie să aibă în vedere interesul exclusiv al copilului, în același sens fiind și dispozițiile art. 3 alin. 1 din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001, potrivit căruia, „*în toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala*”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei, excepție ridicată de Adriana Aurelia Sâmbouan în Dosarul nr. 1.481/323/R/2010 al Judecătorei Târnăveni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 332

din 10 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4

din Codul de procedură civilă și ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011

privind prorogarea unor termene

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă și ale art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, astfel cum a fost modificată prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010, excepție ridicată de George Nicanor Ene în Dosarul nr. 22.967/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 829D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 22.967/3/2010, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă și ale art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, astfel cum a fost modificată prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010.**

Excepția a fost ridicată de George Nicanor Ene cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva încheierii pronunțate de Tribunalul București — Secția a III-a civilă, prin care s-a respins cererea care avea ca obiect comunicarea unei copii a stenogramei ședinței de judecată și aplicarea prevederilor art. 13 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care reglementează înregistrarea ședințelor de judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă este neconstituțional, întrucât împiedicarea mandatarului de a pune concluzii în fața instanței încalcă libertatea de exprimare, dreptul la apărare, principiile privind înfăptuirea justiției și publicitatea ședinței de judecată. Mai arată că avocații sunt „simpli auxiliari ai justiției” cu interese ce nu coincid cu cele ale părților, astfel încât mandatarul nu poate fi obligat să pună concluzii prin avocat.

În ceea ce privește prevederile art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, se susține că acestea sunt neconstituționale, deoarece prorogarea termenului de înregistrare a ședințelor de

judecată este cauzată de imposibilitatea premeditată de achiziționare a echipamentelor, creându-se posibilitatea unor abuzuri judiciare.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă și ale art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, astfel cum a fost modificată prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010.

În ceea ce privește critica dispozițiilor art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, din analiza considerentelor cuprinse în încheierea de sesizare, precum și a motivării formulate de autorul excepției, Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează soluția legislativă a prorogării termenului prevăzut de lege pentru înregistrarea ședințelor de judecată. Curtea observă că termenul prevăzut de art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 a fost succesiv prorogat prin diverse ordonanțe de urgență ale Guvernului, iar, în prezent, acesta este prorogat prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011 privind prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 28 decembrie 2011.

Curtea constată că prevederile legale menționate, deși se referă la termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, având, din această perspectivă, caracterul unei norme de trimitere, au totuși un conținut normativ de sine stătător. Astfel, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, pe lângă dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, și cele ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011 privind prorogarea unor termene, care au următorul cuprins:

— Art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă: *„Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea.”;*

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011: *„Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 iulie 2012.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 5 privind cetățenia, art. 6 privind dreptul la identitate, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 125 privind statutul judecătorilor, art. 126 privind instanțele judecătorești, art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor și art. 131 privind rolul Ministerului Public.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Asupra prevederilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat, în raport cu critici similare, respingând ca neîntemeiate criticile, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 191*) din 6 martie 2012, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Decizia nr. 1.445 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, Decizia nr. 412 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 28 aprilie 2009, Decizia nr. 749 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, sau Decizia nr. 726 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006.

Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că posibilitatea reprezentării părții prin mandatar este prevăzută doar de art. 67 și art. 68 din Codul de procedură civilă, care stabilesc condițiile de exercitare a acestui mandat. Aceste condiții, precum și limitele în care poate fi exercitat mandatul, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată.

Curtea a reținut că restricția mandatarului care nu are calitatea de avocat de a pune concluzii orale în instanță nu constituie o împiedicare a accesului liber la justiție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată, iar mandatarul are posibilitatea să formuleze cereri, să propună probe în tot cursul procesului, precum și să depună concluzii scrise.

De asemenea, Curtea a statuat că reprezentarea părților într-un proces prin mandatar, care poate fi avocat ori altă persoană cu sau fără pregătire juridică, este una dintre modalitățile prin care se asigură accesul liber la justiție, precum și exercitarea dreptului la apărare al părților, drepturi fundamentale prevăzute de Constituție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale,

*) Decizia Curții Constituționale nr. 191 din 6 martie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012.

atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea constată că soluția legislativă a prorogării termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezenta cauză, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 835 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008, Decizia nr. 1.385 din 29 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2009, Decizia nr. 492 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010, Decizia nr. 1.179 din 15 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 noiembrie 2011, și Decizia nr. 112 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 5 aprilie 2012, sau Decizia nr. 131*) din 16 februarie 2012, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, în esență, că prorogarea termenului pentru înregistrarea prin mijloace audio-video a ședințelor de judecată s-a realizat în vederea unei bune

administrării a justiției ca serviciu public, ținând seama de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor aflate pe rolul instanțelor de judecată.

De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 147 din Codul de procedură civilă, „*Dezbaterile urmate în ședință se vor trece în încheierea de ședință, care va fi semnată de judecători și greșier*”. Astfel, consemnarea activității desfășurate la fiecare termen de judecată se face în încheierea de ședință, act procedural care oferă instanței de control judiciar posibilitatea de a aprecia asupra desfășurării în condiții legale a procesului civil și de a verifica legalitatea măsurilor dispuse, asigurându-se, în acest mod, dreptul la un proces echitabil.

Curtea a constatat, totodată, că dispozițiile criticate se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a se institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011 privind prorogarea unor termene, excepție ridicată de George Nicanor Ene în Dosarul nr. 22.967/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 347

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Banat Motors” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 5.991/1/2010 al Înaltei Curți de Casație

*) Decizia Curții Constituționale nr. 131 din 16 februarie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 4 mai 2012.

și Justiție — Secția comercială și care constituie obiectul Dosarului nr. 405D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 868 din 23 iunie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 5.991/1/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Banat Motors” — S.R.L. din Timișoara într-o cauză comercială având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei încheieri prin care Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a respins cererea de suspendare a executării unei sentințe civile, precum și cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit atacarea cu recurs a încheierii de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale și peste termenul de 48 de ore de la pronunțare, ținând cont de faptul că motivele de recurs trebuie precizate în interiorul termenului de recurs. Arată că fostul alin. (5) al art. 29 din Legea nr. 47/1992, referitor la suspendarea soluționării cauzelor în care au fost ridicate excepții de neconstituționalitate, a fost abrogat, întrucât conducea la prelungirea excesivă a proceselor. De aceea, nu se mai justifică în prezent păstrarea termenului de recurs de 48 de ore, nemaiputându-se invoca principiul celerității soluționării cauzelor, cuprins anterior în motivările Curții Constituționale. Susține că limitarea duratei acestui termen la 48 de ore, fără a cunoaște motivele încheierii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate limitează accesul liber la justiție. De asemenea, cenzurarea excepției de neconstituționalitate de către instanța de judecată, prin respingerea cererii de sesizare a Curții Constituționale, reprezintă o îngădire a accesului liber la justiție, singura instanță competentă în materia contenciosului constituțional fiind Curtea Constituțională.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială apreciază că textul de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil ori dreptului la apărare. Faptul că termenul de depunere a motivelor de recurs se socotește de la pronunțare se justifică prin faptul că, la momentul cunoașterii soluției, partea interesată poate aprecia dacă este util sau nu să declare recurs, criticile aduse hotărârii reprezentând, în sine, poziția părții față de soluția pronunțată, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept aduse soluției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, care au următoarea redactare: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege menționat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, în art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare, în art. 129 care consacră posibilitatea exercitării, în condițiile legii, a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești și în art. 146 lit. d) care instituie atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate. De asemenea, invocă și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, anterior republicării Legii nr. 47/1992, când aceleași prevederi se regăseau la art. 29 alin. (6) din lege. Astfel, prin mai multe decizii, dintre care pot fi amintite, exemplificativ, Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 25 ianuarie 2006, Decizia nr. 668 din 15 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 30 ianuarie 2006, Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006, sau Decizia nr. 1.512 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 28 ianuarie 2011, Curtea a constatat că textele de lege criticate sunt norme de procedură, pe care instanța în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții de neconstituționalitate care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Așadar, această procedură nu face însă posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, ci doar pronunțarea, în situațiile date, asupra oportunității sesizării Curții Constituționale, instanța de judecată

având rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți.

Curtea a mai reținut că natura imperativă a termenului de 48 de ore în cadrul căruia partea interesată poate declara recurs împotriva încheierii prin care instanța de judecată a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate are menirea de a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în considerarea faptului că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu. Din aceleași rațiuni, legiuitorul a instituit și regulile speciale de procedură referitoare atât la exercitarea recursului ca singură cale de atac împotriva încheierii instanței de judecată, cât și la soluționarea recursului în termen de 3 zile, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea dreptului de acces la instanță, la folosirea căilor de atac sau a dreptului la apărare. Curtea a mai observat că pregătirea, în condițiile legii, a căilor de atac promovate reprezintă obligația părții interesate, care trebuie să își manifeste diligența în acest sens.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțate cu acele prilejuri își mențin valabilitatea și în ceea ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate, abrogarea art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, referitor la suspendarea procesului pe perioada soluționării excepției de

neconstituționalitate, nefiind de natură să influențeze soluția din cauza de față.

De altfel, Curtea observă că respingerea cererii de sesizare a sa poate avea loc exclusiv pentru motivele expres și limitativ enumerate în Legea nr. 47/1992. Acestea sunt pur obiective, fiind strict legate de îndeplinirea unor condiții procedurale, astfel încât autorul excepției, în cererea de recurs pe care o formulează, va trebui să demonstreze că excepția de neconstituționalitate, respinsă ca inadmisibilă, îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

În acest sens, recurentul, conform art. 303 alin. 1 din Codul de procedură civilă, va motiva cererea, fie prin însăși cererea de recurs, fie înăuntrul termenului de recurs și va putea ține seama de temeiurile de drept menționate în minuta hotărârii judecătorești prin care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca inadmisibilă. Așadar, recurentul are posibilitatea de a cunoaște atât soluția atacată, cât și motivele de drept care au stat la baza acesteia. Revine instanței judecătorești de recurs competența de a analiza îndeplinirea în cauză a condițiilor de admisibilitate, iar în funcție de rezultatul analizei sale, aceasta va putea admite recursul și va face aplicarea art. 304 din Codul de procedură civilă, cu respectarea art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Banat Motors” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 5.991/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 380

din 26 aprilie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și 50¹
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Petre Lăzăroiu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) și art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Iulia Chețianu în Dosarul

nr. 21.859/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 872D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 1.087D/2011, nr. 1.292D/2011 și nr. 207D/2012, în care au fost invocate excepții de neconstituționalitate cu un obiect parțial identic, excepții invocate de Ianos Balint și Elisabeta Balint în Dosarul nr. 23.211/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de către Ioan-Arpad Szabo și Lidia Szabo în Dosarul nr. 3.961/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă, precum și de Virgil Marin și Liliana Maltezeanu în Dosarul nr. 17.574/3/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, în Dosarul nr. 1.292D/2011, autorii excepției de neconstituționalitate Ioan-Arpad Szabo și Lidia Szabo au depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea acesteia.

Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 872D/2011, nr. 1.087D/2011, nr. 1.292D/2011 și nr. 207D/2012.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.087D/2011, nr. 1.292D/2011 și nr. 207D/2012 la Dosarul nr. 872D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea civilă nr. 105/CC/A/2011 din 14 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 21.859/211/2009, și Încheierea din 20 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 23.211/211/2009, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) și art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.961/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 1/2009.**

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 17.574/3/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și 50¹ din Legea nr. 10/2001.**

Excepția a fost ridicată de Iulia Chețianu, Ianos Balint, Elisabeta Balint, Ioan-Arpad Szabo, Lidia Szabo, Virgil Marin și Liliana Maltezeanu în cauze având ca obiect plângeri formulate în temeiul Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că „prevederile de lege criticate stabilesc un regim diferențiat și în mod evident discriminatoriu între cetățenii români, foștii proprietari ai imobilelor dobândite în temeiul Legii nr. 112/1995, cu respectarea sau, dimpotrivă, cu eludarea prevederilor acestei legi, în sensul că prima categorie de foști proprietari este îndreptățită la restituirea prețului de piață al imobilelor pentru care li s-a desființat dreptul de proprietate prin hotărâri irevocabile, în vreme ce foștii proprietari al căror drept de proprietate a fost desființat prin hotărâri ca urmare a eludării prevederilor Legii nr. 112/1995 sunt îndreptățiți la restituirea prețului actualizat al acestor imobile.”

De asemenea, autorii excepției consideră că, criteriul în funcție de care legiuitorul a înțeles să reglementeze valoarea despăgubirilor este culpa cumpărătorilor prin nerespectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare. Numai că, susțin aceștia, desființarea contractelor de vânzare-cumpărare pentru nerespectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 nu s-a datorat culpei exclusive a cumpărătorilor, ci și culpei statului român.

Tribunalul Cluj — Secția civilă și-a exprimat opinia în dosarele Curții Constituționale nr. 872D/2011 și nr. 1.087D/2011, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că prin textele de lege criticate din Legea nr. 10/2001 legiuitorul a avut în vedere restituirea prețului de piață al imobilelor, conform standardelor internaționale de evaluare, doar în cazul proprietarilor ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995. Principiul egalității impune aplicarea aceluiași tratament juridic unor persoane aflate în aceeași situație juridică, or, cele două categorii de persoane nu se află în aceeași situație juridică. Ca atare, instanța apreciază că reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 52 din Constituție.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și-a exprimat opinia în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.292D/2011, în sensul că prevederile de lege criticate nu încalcă principiile consacrate prin dispozițiile art. 15, art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală, nu aduc atingere principiului de drept „*restitutio in integrum*” și nici principiului răspunderii civile delictuale proporționale cu culpa, în situația culpei comune, după cum nu încalcă nici dreptul de proprietate ori cel de moștenire.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă și-a exprimat opinia în Dosarul Curții Constituționale nr. 207D/2012, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt constituționale. În acest sens, este

invocată jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 658/2010, nr. 1.002/2010, nr. 1.561/2010 sau nr. 149/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50 și 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 50: „(1) *Cererile sau acțiunile în justiție, precum și transcrierea sau intabularea titlurilor de proprietate, legate de aplicarea prevederilor prezentei legi și de bunurile care fac obiectul acesteia, sunt scutite de taxe de timbru.*

(2) *Cererile sau acțiunile în justiție privind restituirea prețului actualizat plătit de chiriașii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sunt scutite de taxe de timbru.*

(2¹) *Cererile sau acțiunile în justiție având ca obiect restituirea prețului de piață al imobilelor, privind contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, care au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxele de timbru.*

(3) *Restituirea prețului prevăzut la alin. (2) și (2¹) se face de către Ministerul Economiei și Finanțelor din fondul extrabugetar constituit în temeiul art. 13 alin. 6 din Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare.”;*

— Art. 50¹: „(1) *Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.*

(2) *Valoarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin expertiză.”*

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire și art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. De asemenea, apreciază că textele de lege criticate contravin și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, precum și principiului

restitutio in integrum și principiului răspunderii civile delictuale proporționale cu culpa, în situația culpei comune.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, în acest sens, fiind, de exemplu, Decizia nr. 149 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011, Decizia nr. 1.372 din 18 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 13 decembrie 2011, sau Decizia nr. 1.452 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 13 ianuarie 2012, prin care s-a statuat că acestea sunt constituționale.

Astfel, cu privire la pretinsa contrariedade față de dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece textul legal criticat nu ocrotește în mod egal dreptul de proprietate dobândit de foștii chiriași în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, și dreptul de proprietate dobândit prin nerespectarea cerințelor legii sau chiar prin fraudarea ei, Curtea a constatat că aceasta este nefondată. În acest sens, Curtea a reținut că principiul egalității impune aplicarea aceluiași tratament juridic unor persoane aflate în aceeași situație juridică. Or, este evident că, în speță, persoanele menționate se află în situații juridice diferite. Este, deci, echitabilă soluția ca prima categorie să beneficieze de plata unor despăgubiri ca urmare a desființării pe cale judecătorească a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în mod valabil, la prețul de piață al imobilelor, care să permită cumpărarea unor noi locuințe, având în vedere că, la data dobândirii lor, cumpărătorii au plătit prețul lor real. În ceea ce privește a doua categorie de persoane, care au încheiat contracte de vânzare-cumpărare cu nerespectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, acestea sunt lovite de nulitate absolută și, ca atare, și despăgubirile obținute sunt diferite de prima categorie.

În ceea ce privește susținerea autorilor excepției, referitoare la faptul că desființarea contractelor de vânzare-cumpărare, încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995, nu s-a datorat culpei exclusive a cumpărătorilor, ci și culpei concurente a statului român, în jurisprudența sa în materie, Curtea a statuat că „împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască prevederile Legii nr. 112/1995 cu privire la condițiile de înstrăinare a imobilelor cu destinația de locuință, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestora, nu s-a conformat exigențelor legale dă expresie propriei sale culpe, iar, potrivit principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză.”

De asemenea, prin Decizia nr. 388 din 12 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 29 august 2005, Curtea a reținut că, în conflictul de interese legitime dintre adevăratul proprietar și subdobânditorul de bună-credință al bunului său imobil, a fost preferat cel din urmă. Recunoașterea prevalenței interesului subdobânditorului de bună-credință a fost impusă — în baza unor rațiuni cu o aplicare mult mai largă și care au creat un adevărat principiu — de preocuparea pentru asigurarea securității circuitului civil și a stabilității raporturilor juridice. Din punct de vedere juridic, soluția și-a aflat suport în principiul validității aparenței în drept, a cărui esență este exprimată prin adagiul *error communis facit jus*.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să atâte soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Iulia Chețianu, Ianos Balint și Elisabeta Balint în dosarele nr. 21.859/211/2009 și nr. 23.211/211/2009 ale Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Ioan-Arpad Szabo și Lidia Szabo în Dosarul nr. 3.961/211/2009 al Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă, precum și de Virgil Marin și Liliana Maltezeanu în Dosarul nr. 17.574/3/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 294/2009 privind acordarea titlului de parc industrial Societății Comerciale „Allianso Business Park” — S.R.L.

Având în vedere prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2008 pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, aprobată prin Legea nr. 186/2009, ale art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 490/2002, cu modificările ulterioare, și ale art. 2 alin. (2) din Instrucțiunile de acordare și anulare a titlului de parc industrial, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării și prognozei nr. 264/2002,

constatând, sub rezerva rezultatelor verificării de detaliu, că proiectul depus îndeplinește, în principiu, condițiile de eligibilitate stabilite în Schema de ajutor de stat regional acordat pentru investițiile realizate în parcurile industriale, aprobată prin Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 296/2007,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul delegat pentru administrație emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 294/2009 privind acordarea titlului de parc industrial Societății Comerciale „Allianso Business Park” — S.R.L., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 9 decembrie 2009, se modifică după cum urmează:

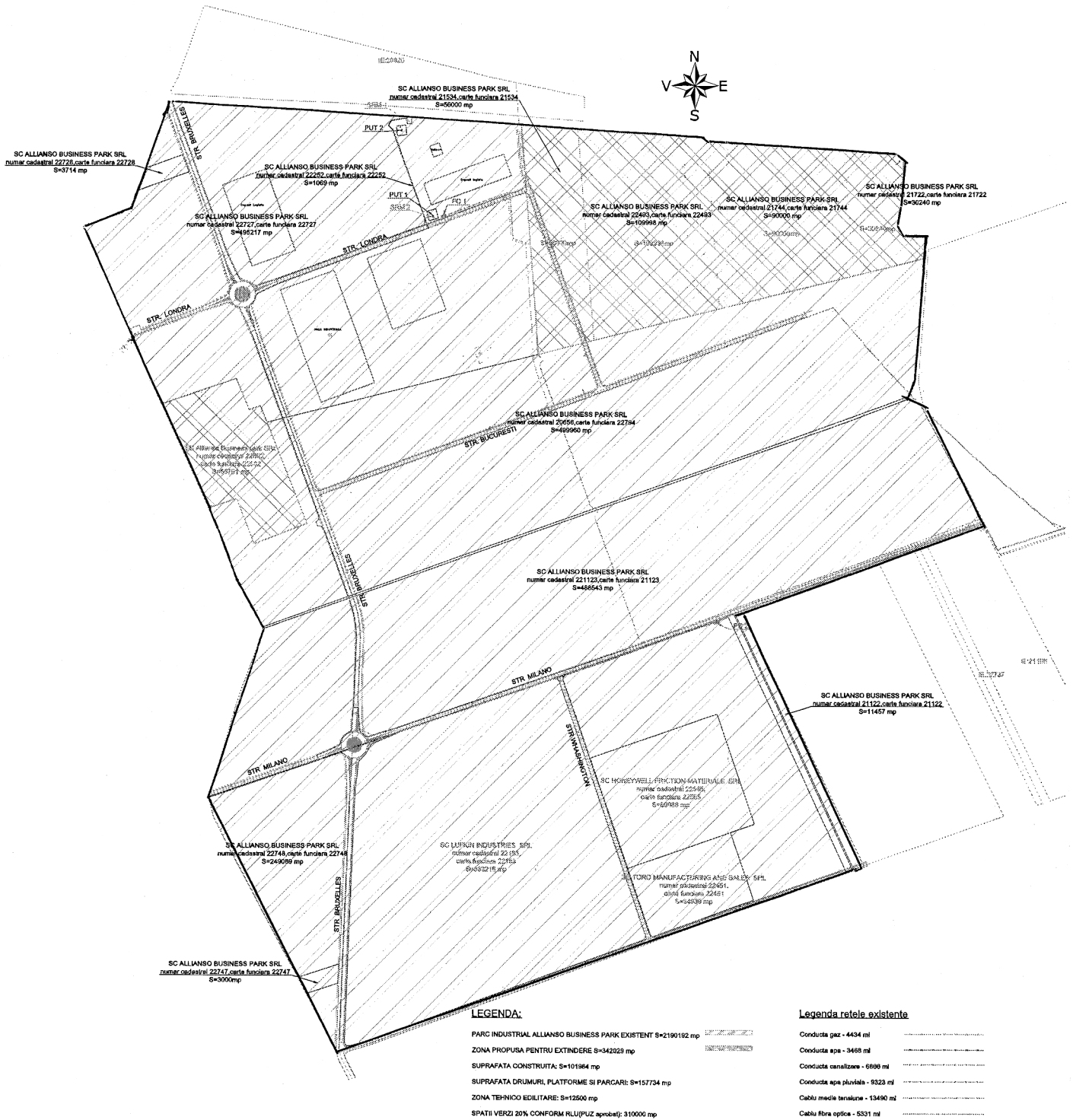
1. La articolul 2, litera b) va avea următorul cuprins:
„b) are o suprafață de 253,2 ha.”

2. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

București, 6 iunie 2012.
Nr. 127.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind aprobarea modelului de Certificat de participare la cursurile de instruire realizate de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor

Ținând cont de Referatul S.E.O. RGII nr. 4.872 din 24 mai 2012,

în conformitate cu prevederile:

— art. 138 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 3 alin. (2) lit. m) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare;

— art. 19 din Hotărârea Guvernului nr. 1.086/2008 privind stabilirea tarifelor pentru operațiunile efectuate de Oficiului Român pentru Drepturile de Autor contra cost și pentru aprobarea Normelor metodologice privind nivelul de constituire, condițiile de repartizare și de utilizare a fondului de stimulente pentru personalul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă modelul de Certificat de participare la cursurile de instruire realizate de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Robert Bucur

București, 30 mai 2012.
Nr. 71.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ANEXĂ

— Model —

	<p>GUVERNUL ROMÂNIEI OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR</p>	
<h2>CERTIFICAT</h2>		
<p>Seria ..... nr. ....</p>		
<p>Domnul (Doamna) ....., născut(ă) în anul ....., luna ....., ziua ....., de profesie ....., având funcția ..... la ..... a participat la cursul cu tema ....., ... cu durata de ....., desfășurat în perioada .....</p>		
<p><i>DIRECTOR GENERAL</i></p>		
<p><i>PARTENER</i></p>		

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 597563